

Ks. Krystian Rowiński

Wierzę w Boga Ojca

Cele

Uczestnik spotkania formacyjnego:

- definiuje zjawisko wiary
- potrafi odnieść się do fragmentów Katechizmu Kościoła Katolickiego w celu określenia, czym jest wiara, dlaczego Boga nazywamy Ojcem
- zna tekst Symbolu Apostolskiego i Symbolu Nicejsko-Konstantynopolitańskiego i wypływające z nich prawdy wiary
- wie z jakimi cechami wiąże się Ojcowskość Boga

Metody i techniki

- burza mózgów
- praca indywidualna
- praca grupowa
- analiza tekstu

Materiały pomocnicze

- fragmenty Katechizmu Kościoła Katolickiego oraz Pisma Świętego
- fragmenty z Youcat Polski, Katechizm Kościoła Katolickiego dla młodych

Przebieg spotkania formacyjnego

Modlitwa – Akt wiary

Część I. Co oznacza, że wierzę?

Prowadzący i uczestnicy w oparciu o fragmenty Katechizmu Kościoła Katolickiego i własne doświadczenia określają, czym jest wiara.

- a) Prowadzący odwołuje się do fragmentów z KKK określających, czym jest wiara. Omawia je wraz z uczestnikami spotkania.

Wiara jest najpierw osobowym przyłgnięciem człowieka do Boga; równocześnie i w sposób nierozdzielny jest ona dobrowolnym uznaniem całej prawdy, którą Bóg objawił. Jako osobowe przyłgnięcie człowieka do Boga i uznanie prawdy, którą On objawił, wiara chrześcijańska różni się od wiary w osobę ludzką. Jest więc słuszne i dobre powierzyć się całkowicie Bogu i wierzyć w sposób absolutny w to, co On mówi. (...) (KKK 150)

Dla chrześcijanina wiara w Boga jest nieodłączna od wiary w Tego, którego On posłał, „Jego umiłowanego syna”, w którym całkowicie sobie upodobał; Bóg polecił nam, aby go słuchać. (...) (KKK 151)

Przez wiarę człowiek poddaje Bogu całkowicie swój rozum i swoją wolę. Całą swoją istotą człowiek wyraża przyzwolenie Bogu Objawicielowi. (...) (KKK143)

- b) Następnie na podstawie *Leksykonu Duchowości Katolickiej* podkreśla, jak zmieniał się sposób definiowania pojęcia w starym i nowym przymierzu (LDK, s. 913-914)
- c) Uczestnicy dzielą się przemyśleniami na temat tego, czym jest dla nich wiara.

Część II. W kogo wierzę? W jaki sposób wyrażam swoją wiarę?

Prowadzący podkreśla, że wiarę można wyrazić na różne sposoby (może poprosić uczestników, aby podali przykłady, albo podzielili się tym, w jaki sposób oni wyrażają swoją wiarę). Akcentuje wagę dwóch form wyznania wiary: Symbolu Apostolskiego i Symbolu Nicejsko-Konstantynopolitańskiego. Uczestnicy dokonują omówienia tekstów.

- a) Zostają podzieleni na dwie grupy. Jedna otrzymuje tekst Składu Apostolskiego, druga Credo Nicejsko-Konstantynopolitańskiego. Zapoznają się z nimi, dokonują analizy porównawczej. Szczególną uwagę zwracają na prawdy wiary, jakie płyną z wersów a także obraz Boga, jaki zostaje w nich przedstawiony.

<u>Symbol Apostolski</u>	<u>Symbol Nicejsko-Konstantynopolitański</u>
<i>Wierzę w Boga, Ojca Wszchemogącego, Stworzyciela nieba i ziemi, i w Jezusa Chrystusa, Syna Jego Jedynego, Pana</i>	<i>Wierzę w jednego Boga, Ojca wszechmogącego,</i>

<p>naszego, który się począł z Ducha Świętego. Narodził się z Marii Panny, umęczon pod Ponckim Piłatem, ukrzyżowan, umarł i pogrzebion, zstąpił do piekieł, trzeciego dnia zmartwychwstał, wstąpił na niebiosy, siedzi po prawicy Boga, Ojca Wszechmogącego, stamtąd przyjdzie sądzić żywych i umarłych. Wierzę w Ducha Świętego, święty Kościół powszechny, Świętych obcowanie, grzechów odpuszczenie, ciała zmartwychwstanie, życie wieczne. Amen.</p>	<p>Stworzyciela nieba i ziemi, wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych. I w Jednego Pana Jezusa Chrystusa, Syna Bożego Jednorodzonego, który z Ojca jest zrodzony przed wszystkimi wiekami. Bóg z Boga, Światłość ze Światłości, Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego. Zrodzony a nie stworzony, współistotny Ojcu, a przez Niego wszystko się stało. On to dla nas ludzi i dla naszego zbawienia zstąpił z nieba. I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się Człowiekiem. Ukrzyżowany również za nas, pod Poncjuszem Piłatem został umęczony i pogrzebany. I zmartwychwstał trzeciego dnia, jak oznajmia Pismo. I wstąpił do nieba, siedzi po prawicy Ojca. I powtórnie przyjdzie w chwale, sądzić żywych i umarłych, a królestwu Jego nie będzie końca. Wierzę w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, który od Ojca i Syna pochodzi, który z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę, który mówił przez proroków. Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół. Wyznaję jeden chrzest na odpuszczenie grzechów. I oczekuję wskrzeszenia umarłych. I życia wiecznego w przyszłym świecie. Amen.</p>
<p>Pytania pomocnicze: W kogo wierzę? Jaki jest ten, w kogo wierzę? Jakie są jego przymioty? Co mu zawdzięczam?</p>	<p>Pytania pomocnicze: W kogo wierzę? Jaki jest ten, w kogo wierzę? Jakie są jego przymioty? Co mu zawdzięczam?</p>

Cześć III. Jaki jest Bóg, w którego wierze? Dlaczego mogę nazwać go ojcem?

Uczestnicy określili, czym jest wiara oraz przypomnieli sobie, na jakich fundamentach należy ją budować.

W trakcie analizy dwóch wyznań wiary zwrócili uwagę, że Bogu, oprócz licznych przymiotów, przypisywana jest już na samym początku rola ojcowska (*Wierzę w Boga Ojca...*). Analiza kolejnego tekstu, tym razem Przypowieści o synu marnotrawnym, pomoże im w głębszym zrozumieniu sensu Bożego Ojcostwa.

a) Prowadzący odczytuje z Pisma Świętego Przypowieść o synu marnotrawnym.

Powiedział też: «Pewien człowiek miał dwóch synów. Młodszy z nich rzekł do ojca: "Ojcze, daj mi część majątku, która na mnie przypada". Podzielił więc majątek między nich. Niedługo potem młodszy syn, zabrawszy wszystko, odjechał w dalekie strony i tam roztrwonił swój majątek, żyjąc rozrzutnie. A gdy wszystko wydał, nastał ciężki głód w owej krainie i on sam zaczął cierpieć niedostatek. Poszedł i przystał do jednego z obywateli owej krainy, a ten posłał go na swoje pola żeby pasł świnie. Pragnął on napełnić swój żołądek strąkami, którymi żywiły się świnie, lecz nikt mu ich nie dawał. Wtedy zastanowił się i rzekł: Iluż to najemników mojego ojca ma pod dostatkiem chleba, a ja tu z głodu ginę. Zabiorę się i pójdę do mego ojca, i powiem mu: Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie; już nie jestem godzien nazywać się twoim synem: uczyni mnie choćby jednym z najemników. Wybrał się więc i poszedł do swojego ojca. A gdy był jeszcze daleko, ujrzał go jego ojciec i wzruszył się głęboko; wybiegł naprzeciw niego, rzucił mu się na szyję i ucałował go. A syn rzekł do niego: "Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie, już nie jestem godzien nazywać się twoim synem". Lecz ojciec rzekł do swoich sług: "Przynieście szybko najlepszą szatę i ubierzcie go; dajcie mu też pierścień na rękę i sandały na nogi! Przeprowadźcie utuczone cielę i zabijcie: będziemy ucztować i bawić się, ponieważ ten mój syn był umarły, a znów ożył; zaginął, a odnalazł się". I zaczęli się bawić. Tymczasem starszy jego syn przebywał na polu. Gdy wracał i był blisko domu, usłyszał muzykę i tańce. Przywołał jednego ze sług i pytał go, co to ma znaczyć. Ten mu rzekł: "Twój brat powrócił, a ojciec twój kazał zabić utuczone cielę, ponieważ odzyskał go zdrowego". Na to rozgniewał się i nie chciał wejść; wtedy ojciec jego wyszedł i tłumaczył mu. Lecz on odpowiedział ojcu: "Oto tyle lat ci służyć i nigdy nie przekroczyłem twojego rozkazu; ale mnie nie dałeś nigdy koźlęcia, żebym się zabawił z przyjaciółmi. Skoro jednak wrócił ten syn twój, który roztrwoniał twój majątek z nierządnicami, kazałeś zabić dla niego utuczone cielę". Lecz on mu odpowiedział: "Moje dziecko, ty zawsze jesteś przy mnie i wszystko moje do ciebie należy. A trzeba się weselić i cieszyć z tego, że ten brat twój był umarły, a znów ożył, zaginął, a odnalazł się"». (Łk 15, 11-32)

b) Uczestnicy odpowiadają na pytania:

- O co poprosił młodszy z synów ojca na początku przypowieści?
- Co uczynił ze swoją częścią majątku?
- Dlaczego zdecydował się na powrót do domu?

- Jak przyjął go ojciec?
- Dlaczego starszy z braci nie rozumiał reakcji ojca?
- W jaki sposób ojciec wyjaśnił starszemu potomkowi motywy swego zachowania wobec młodszego syna?

c) Prowadzący posiłkując się Międzynarodowym Komentarzem do Pisma Świętego wyjaśnia sens przypowieści oraz wskazuje na powiązanie postawę ojca z cechami ojcostwa Boga (MKPS, s. 1279-1280).

Podsumowanie

Prowadzący podkreśla, jak wielką wartość dla chrześcijanina stanowi ojcowska rola Boga. Czyni nas ona nie sługami, ale wybranymi dziećmi Pana. Z tego powodu możemy czuć się wyjątkowi, wybrani, co może stać się dla nas źródłem pychy, powodem do wywyższania nad innymi.

W ramach przestrogi przed takim zachowaniem odwołuje się do słów Ojca Świętego Franciszka: „Chrześcijanin nie jest kimś, kto uważa się za lepszego od innych: wie, że jest grzesznikiem, tak jak wszyscy. Chrześcijanin to po prostu człowiek, który zatrzymuje się przed nowym płonąącym krzewem, w obliczu objawienia Boga. On nie nosi zagadkowego imienia, którego nie można wymówić. Wzywa swoje dzieci, aby nazywały Go imieniem «Ojcze». To pozwala odnowić się Jego mocą oraz odzwierciedla promień Jego dobroci dla tego świata, tak bardzo spragnionego dobra, tak bardzo oczekującego na dobre wieści” (fragm. Homilii wygłoszonej 02.01. 2019 r. w czasie pierwszej audiencji ogólnej w nowym roku).

Materiały źródłowe

Katechizm Kościoła Katolickiego, 2012, wyd. Pallotinum.

Leksykon Duchowości Katolickiej, 2002, wyd. „M”.

Międzynarodowy Komentarz do Pisma Świętego. Komentarz katolicki i ekumeniczny na XXI wiek, 2001, wyd. Verbinum.

Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu, 2003, wyd. Pallotinum.